

РЕШЕНИЕ

№ 6743

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 03.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5073** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. чл. 284 и сл. ЗИНЗС. Делото е образувано по искова молба от Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като претендира обезщетение в размер на 20 000 лв. за периода от 25. 05. 2022 г. до 03. 06. 2022 г. и законната лихва, тъй като началника на затвора на 25. 05. 2022 г. му върнал жалба с № 3298 / 23. 05. 2022 г. и по този начин не спазил задълженията по чл. 205 от НПК.

В съдебно заседание, ищецът лично и чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Счита, че причинените му вреди от бездействието на ответника да сезира компетентните институции за извършеното спрямо него престъпление са очевидни, поради което претендира присъждането на заявеното обезщетение.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Поддържа доводите изложени в писмения отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от писмо на Затвора С. (стр. 40), Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], е постъпил в Затвора С. на 07. 11. 2018 г., като по отношение на лицето с начало 16. 04. 2020 г. е приведено в изпълнение наказание от 17 години и 6 месеца лишаване от свобода определено по НОХД № 646 / 2015 г. на СпНС с предварителен арест от 6 години 8 месеца и 11 дни. Към 01. 08. 2022 г. Е. М. е изтърпявал 9 години 4 месеца и 29 дни от наложеното му наказание, от които фактически 8 години 11 месеца и 27 дни и от работа 5 месеца и 2 дни.

С жалба вх. № 3298 / 23. 05. 2022 г. до началника на затвора С., Е. М. е посочил, че противозаконно е осъден от АСНС и ВКС по непредявени обвинения, както и че е отвлечен.

На тази жалба е поставена резолюция от началника на затвора С. на 25. 05. 2022 г., като е посочено: „Жалбата да се върне на основание чл. 90, ал. 5 от ЗИНЗС, в затвора в [населено място] няма отвлечени лица. Всички са настанени на основание на изискуемите в закона документи.“

На 31. 05. 2022 г. е върната подадената от М. жалба.

Съобразно заявеното в исковата молба ищецът твърди, че като е върнал подадената от него жалба, началника на затвора С., не е изпълнил задълженията си по чл. 205, ал. 2 от НПК за уведомяване на прокуратурата за извършено спрямо него престъпление. В действителност бил осъден по непредявени обвинения и като му върнал жалбата служителят на ГДИН му причинил жесток психически тормоз, като изпитал безизходица, безпокойство и безпомощност Преживял болки, страдания и унижение, не можел да се храни и да спи, поради което претендира обезщетение в размер на 20 000 лева за периода от 25. 05. 2022 г. до 03. 06. 2022 г. и законната лихва.

С писмен отговор от 11. 07. 2022 г. ответника прави възражения за неоснователност и недоказаност на иска. Прилага писмени доказателства.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Искът е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, а разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3.

На основание чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение.

Съгласно ал. 2 на същия член, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

С настоящата искова молба се претендира, че на ищеца са причинени вреди, които са уронили човешкото достойнство и са породили чувство на страх и унижение от бездействието на служители на ответника да разгледат жалбата му и евентуално да сезират компетентната прокуратура за извършено престъпление, поради което производството е именно по реда на чл. 284 и сл. от ЗИНЗС.

Съдът намира, че в случая не се доказва от страна на ищеца, че ответника не е изпълнил вмененото от закона задължение и от това са му причинени посочените в исковата молба вреди.

Съгласно чл. 205, ал. 2 от НПК, когато узнаят за извършено престъпление от общ характер, длъжностните лица трябва да уведомят незабавно органа на досъдебното производство и да вземат необходимите мерки за запазване на обстановката и данните за престъплението.

В конкретния случай ищецът твърди, че в подадената от него жалба до началника на Затвора С. от 23. 05. 2022 г. е изложил данни за извършено спрямо него престъпление, тъй като е осъден по непредявено спрямо него обвинение, както и че е отвлечен.

Съдът намира, че така изложените от М. твърдения не съдържат данни за извършено по отношение на ищеца престъпление, поради което не са налице предпоставките по чл. 205, ал. 2 от НПК и не е възникнало необходимостта от сезиране на прокуратурата. Както правилно е посочил в резолюцията си началника на Затвора С., в затвора няма отвлечени лица.

Съгласно чл. 412, ал. 1 от НПК, присъдите, решенията, определенията и разпорежданията се привеждат в изпълнение след влизането им в сила.

Видно от писмото на процесуалния представител на ответника (стр. 39) присъдата на Е. М. е в сила от 16. 04. 2020 г., а преди тази дата същият е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“.

В случая е безспорно, че ищецът пребивава в затвора на законно основание, вследствие на влязла в сила присъда, както и на влезли в сила съдебни актове за определяне на задържането му под стража, поради което в никакъв случай не може да се приеме, че М. е отвлечен, за да възникне необходимостта от уведомяване на прокуратурата за извършено някакво престъпление.

Самото твърдение на ищецът, че е отвлечен при положение че много добре разбира правното си положение и основанието за задържането си е несериозно, а подаването на жалба с такова съдържание представлява злоупотреба с право, което основателно не е взето под внимание.

От друга страна, изложените в същата жалба доводи, че е осъден по непредявено обвинение, също няма отношение към дейността на служители на ответника, тъй като несъгласието с постановените присъди се изразява по пътя на инстанционните оспорвания.

В случай, че присъдата е влязла в сила, същата не подлежи на обсъждане, а само на изпълнение.

На основание чл. 413, ал. 1 от НПК, влезлите в сила присъди, решения, определения и разпореждания са задължителни за всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани.

При това положение началникът на затвора С. не е имал задължение да изпраща жалбата на М. по компетентност, тъй като същата не съдържа данни за извършено престъпление и не е налице неизпълнение на чл. 205, ал. 2 от НПК.

В същото време, основателно началникът на затвора е приел, че освен че не е налице „отвлечане“, както твърди ищецът, вече има произнасяне по сходна жалба подадена от ищецът М..

Към писмения отговор е приложена (стр. 23) жалба от М., рег. № 1663 от 17. 03. 2022 г., в която отново е поставен въпроса за незаконното осъждане на ищеца по непредявени обвинения.

Видно от писмо рег. № 1407 / 17. 03. 2022 г. (стр. 22) на ГДИН, тази жалба е изпратена по компетентност на Софийска районна прокуратура.

Съгласно чл. 90, ал. 5 от ЗИНЗС, молби и жалби, подадени повторно, се разглеждат, ако съдържат нови обстоятелства.

В конкретния случай, само два месеца преди да подаде поредната си жалба, предходна със сходно съдържание е изпратена по компетентност до СРП, поради което правилно новата такава е върната на подателя.

Съдът намира за неоснователни изложените от процесуалния представител на ищеца доводи, че в жалбата от м. май се съдържали нови обстоятелства, тъй като в нея се сочело, че М. е осъден по непредявени обвинения относно намерен краден автомобил фолксваген.

Видно е, че и в двете жалби се сочи, че според ищецът той бил осъден по непредявени обвинения, поради което разликата в какво точно се състои това непредявено обвинение, не представлява ново обстоятелство, различно от вече изразеното несъгласие с осъждането.

В същото време, както вече се посочи, несъгласие с постановената присъда се изразява единствено чрез нейното оспорване пред по-горната инстанция. В случай, че е изчерпан редът за инстанционен контрол, присъдата е задължителна за всички и същата подлежи на изпълнение, съобразно посоченото в нея.

Ако се открият нови обстоятелства, ищецът М., разполага с възможностите по чл. 419 и сл. от НПК да иска възобновяване на наказателното производство, при наличието на законовите предпоставки за това.

Доколкото обаче в подадената поредна жалба до началника на Затвора С. не са изложени никакви данни за извършено престъпление спрямо ищецът и освен това съвсем скоро сходна такава жалба е изпратена на компетентните органи, то правилно тази нова жалба е върната на подателя.

В случая не е налице противоправно поведение от страна на служители на ответника, поради което не възниква и основание за присъждане на обезщетение.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

В същото време, независимо от изхода на спора, не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника. В производството по ЗИНЗС не е предвидено изрично заплащане на юрисконсултско възнаграждение, за разлика от това по ЗОДОВ и същите се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 и чл. 143 от АПК, поради което ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 20 000 лв. за периода от 25. 05. 2022 г. до 03. 06. 2022 г. и законната лихва, тъй като началника на затвора на 25. 05. 2022 г. му върнал жалба с № 3298 / 23. 05. 2022 г. и по този начин не спазил задълженията по чл. 205 от НПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София - град, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: